

Az árnyjelölt

Saját hangja vissz-

hangját hallja

kilenc, hat és három évről:

boráztatta 2004, borpecsétes 2007,

borgőzös ésígytovább.

Magammal még csak-

csak elbeszélgetek, míg mással

csak elbeszélgetünk egymás mellett.

A szer és a szerelem bontja esztét,

mindig szét, szét, szerteszét:

szakad, foszlik, porlik, romlik.

Emlékeivel törölgeti a

jelen zaftos tükörpillantásait:

Magát vajon tegezheti-e?

Szeretne úgy lenni, mintha nem is lenne,

keresztülsattogni az éveken,

mint egy fáradt takarítónő a színpadon,

az életen, éjszaka, előadás után.

Lekapcsolná a maradék lámpát is.

Ha nem a fény világít, akkor mi van?

Az se érdekli, ha a

zenekari árokba zuhan.

És megint a hajnali madarak

teszik le aludni.

Lecsengőben van. Árnyjelölt.

Élet-aromás, ízes hulla.

Megtörténte játék, víg-, vagy

vég-, bizonytalan még.

A tenger: függönyön át

képzelt lila pontok.

Ott az a hang, ami ez a hang.

Nem tud kiszakadni a

zsalugátor fojtó állkapcsából.

A pohár eltörik

Majd előtűnnek még jellemző vonásaink.

A férfi egyre ritkábban mosolyog.

Kihulló fogai, egyre idegenebb kezei,

a lassulás, a rutin-fakította teendők:

kimért pusztulás.

(Előtte elhízik az ember.

Konkából konvexszé válnak

kontúrjai.

Az esetlenség látszatát kelti

minden felfúvódott test és arc,

különösen az arc,

mert az eltorzult alakzat mögött

gunyorosan ott vigyorg,

elő-elő tűnik az eredeti, a régi, az igazi.

Miért e hajlam a domborodásra?

Egyre nagyobb

szegletét birtokolni a világnak?

Mi ez az agresszív parancs:

kebelezz be mindent, tedd magadévá?

Éles-pontos vonalainkat hájredők közé süllyesztjük.

Úgy ingunk-ringunk zsírunkban,

mint tojás belsejében a sárga mag.)

Majd elhallgatnak belső hangjaink.

A letétbe kapott időt is

eladjuk egy pohár fakó-keserű italért.

Egy kis aromáért akár.

Harmincharmadik évad
(Utózat)

A nap vége biztos.

Itt a ruhád.

Ledobott. Piszkos.

Itt van az ágy,

vágyemléke vánkos.

Halvány

árny

járja át

a vak szobát.

A harminc-

harmadik évad.

Megkövült hátgerinc,

üres nézőtér, színpad:

a létmegértés blazírt

és névtelen stációi.

Ez itt a diskurzus.

Szószövény.

Most szólj hozzá! –

barokk mondatokkal

nyelveden

botladozva

a széksorok között.

Halott

Miértekbe fordul a felszín.

Méricskéléstől kopik a tér.

Por és köd uralg.

Kedvünk tizedének taxiórája.

Matt szemek, pergamen bőr.

Halott.

Selymek, melyek rohadó húst,

szívet, tüdőt fednek és kizárják a lelket:

jelen nem való lét.

A koponyában szottyán az agy,

és a fej egyre koponyább.

Nem beszél, nem mászik tenyérbe:

titkok pirospozsgás gyermekarca,

amelyből a vér épp csak egy

pillanattal ezelőtt

kiszaladt.